

IV. ÉVF. 1903 7. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

ÖRÖKIDÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: XIII. Leo pápa. (4 képpel.) — Ujmisére. — Gondolatok az Istenről. — Minél magasabbra. — Én vagyok az élő kenyér. — Egy megtérés. — A feszület — Oltáregyesületi ügyek. — Kimutatás. — Szent-Imre-konviktus. — Hirdetések.

XIII. LEO.

DESÉBEN hallottam, hogy utrakelt egy ifju, keresni tündérországot, hol nem nyomja el az álnokság az igazságot, mert bölcs és szent király áll őrt mellette, hol nem kell ártatlanul szenvedni a nemesnek, mert szent törvények uralkodnak, s hol ép ezért boldogság honol és a sziv békéje.

S a mint az ifju halad, ime egyszerre csak egy fekete városba érkezik. Fekete volt a templom és a király háza. Feketébe volt bevonva minden utca, minden ház. Földig feketében jártak férfiak és asszonyok, aggok és gyermekek. S mindez a mély gyász azt hirdette, hogy meghalt a jó király s az emberek keserü fájdalommal elemi erővel nyilatkozott meg s a gyász sötétsége borult ezer meg ezer lélekre.

De mi ez a mesebeli gyász ahhoz képest, mely ma a *világra* borult? Ennek a gyásznak, ennek a feketeségnek nincs határa. A földkerekség leg-félreesőbb zugában is megszólal búsan a harang szava, s a könyező emberek százmilliói megértik belőle, hogy meghalt a lelkek nagy és szent királya, ki az isteni küldetés tekintélyével és ihletével állt őrt a legszentebb törvények fölött, s védte a lelkek békéjét és munkálta boldogságukat. Meghalt Leo pápa.

Meghalt a lelkek nagy királya, ki hódolatra tudott kényszeríteni nem egy népet, hanem az összes nemzeteket, mert kormányzati elve Mesterének szava és példája volt, ki úgy szerette a világot, hogy életét adta a lelkekért, hogy közülök egy se vesszen el. Leo is egy életet áldozott föl a szeretet parancsára az ő nyájáért; az ő életének is csak egy gondolata volt, hogy senki azok közül, kiket az Ur reábizott, el ne vesszen, hanem örök életük

XIII. LEO PÁPA.

legyen. Az ő kormányzatának csak egy célja volt: megvalósítani az Isten országát s megmenteni számára a vallás és erkölcs erejével az embereket. Munkás napjai és álmatlan éjjelei annak az isteni tervnek szolgálatában állottak, hogy békét, nyugalmat, boldogságot teremtsen a földön, hogy az ellenségeket barátokká tegye, hogy a hitetlenségben s e miatt reménytelenségben szenvedőket a vallás vigasztaló erejével örök eszmények tiszteletére s bizalomteljes munkára szoktassa, hogy így minden tekintetét ég felé irányítson s ily szent egyességbe hozva a nemzeteket, azokat Istenhez ismét közelebb emelje.

S hogy mily tökéletesen sikerült Leo óriási terve, annak legfényesebb bizonyítéka, hogy hívő és hitetlen, Anyaszentegyházunk barátja és ellensége egyaránt versenyez az ő nagysága magasztalásában, sikerei méltánylásában, munkája dicséretében. Egy pillantás a különböző pártállásu ujságokba meggyőz, hogy Leo valóban nagy pápa volt, hogy az a huszonhat év, melyet ő szent Péter trónján töltött, az Egyházra nézve fényes sikereknek, dicső győzelmeknek korszaka volt.

Nem akarunk itt a politikai és diplomáciai eredményekkel hosszasan foglalkozni, ezt eléggé tárgyalták a napilapok, csak arra akarunk röviden rámutatni, a mi az Egyháznak tulajdonképeni ereje és élete, a hitbuzgóság, mily lendületet vett az elhunyt pápa uralkodása alatt. Csak vissza kell gondolni, hogy még 15—20 év előtt is mily közönyösség ülte meg a katolikus lelkeket, mily száraz volt a legtöbbnek szive, mily csekély volt a találékonyság a hitbuzgóság terén; s ha azután látjuk, hogy a katolikus önérzettel együtt mennyire növekszik újabban a ragaszkodás és szeretet Jézus Krisztus iránt, hogy emelkedik a szentségekhez járulók száma, mint talál ki a buzgóság újabb és újabb kedves ájtatosságokat s mint leng végig a lelkeken egy áldásos és termékeny szellem, mely vissza hajtja a régi ideálokhoz az embereket: akkor lehetetlen e ravatal mellett Te Deumot nem zengeni, hogy Isten e kornak Leoban regenerátort, apostolt adott, ki «eljött keresni, a mi elveszett volt» s meg is találta a halhatatlan lelkeket és megmentette azokat Istennek és önmaguknak. Ez Leo pápa legnagyobb dicsősége.

S e fényes eredmény magyarázata elsősorban az, hogy a boldogult pápa nem csak hűséges helytartója volt Krisztus Urunknak, hanem egész valója szerint oly közel állott hozzá, szívvél-lélekkel úgy egyesült vele, mint kevesen az Anyaszentegyház legbuzgóbb tagjai közül is. Megható jeleneteket beszéltek a nagy pápa átszellemült arczáról, midőn a szentmise-áldozatot bemutatta. Ő valóban átértette és átérezte a mysterium fidei-t, az Oltáriszentség fenséges titkát. Könyvek tolultak a jelenlevők szemeibe, midőn látták, mint veszi a nagy pápa nap-nap után magához az Oltáriszentséget mint viaticumot, uti eledelt. Gondolata állandóan az Ur Jézuson csüggött,

kinek nemcsak hatalmát viselte dicsőségesen, hanem szellemét is úgy elsajátította, hogy bizonyára méltónak találtatott már e vigasztaló szavakra: «Jöjj hű és jó szolga, lépj be a te Uradnak örömébe».

S ez a tudat fölemelőleg hat a keresztény világra. E ravatal mellett könyeink hullanak, az emberiség nagy vesztesége miatt, de fájdalomunkat enyhíti az az erős hit, hogy Leo eddig elfoglalta már méltó helyét a megdicsőült lelkek sorában az ő Urának társaságában, kit, míg nem látott, hittel szolgált, most pedig az ő dicső látásában élvezi halhatatlan érdemeinek örök jutalmát.

UJ MISÉRE

Ma a falutoknak templomába szállok,
— Engedjetez utat koszorus leányok —
Hozok rózsabimbót, hozok myrtuságot,
Első szentmisédre falutokba szállok . . .

Piczi szentegyházatok virágos oltára
Isteni Megváltód jövetelét várja . . .
Mennyei boldogság önti el az arczod,
Egy-két percz . . . és Jézust kezeidben tartod.

Betelik most lelked régi, boldog álma,
Szemed odatéved a piczi oltárra,
Örömkönyű csillog gyémánt gyanánt benne,
— Oh ez a percz bárcsak már az enyém lenne! . .

Orgonaszó csendül . . . Meginog a lépted . . .
„Édes Üdvözítőm, érted megyek, érted!“ . . .
— Hát még mikor Jézus odasiet hozzád,
Hány csillogó gyöngyszem ragyogja be orczád!

Némán megimádod s vigaszával telve
Száll, repül a szived az angyalos mennybe . . .
— Első szentmisédre falutokba szállok
Megosztani véled ezt a boldogságot!

Hortobágyi József.

Gondolatok az Istenről.

A MODERN ember tévelygését mi sem jellemzi jobban, mint az a szűk látókörűség, a melylyel Istenről gondolkozik. Nevet a gyermeknek, ki pár görbe-kuszált vonással alakot rajzol és követeli, hogy abban apjára ismerjenek. Szánakozik a szegény vademberen, a ki valami faragott szörnyben tiszteli Istenét. De nem veszi észre, hogy saját gondolatai Istenről kuszáltabbak, mint a gyermek rajza és formátlanabbak, mint a vadember bálványa. S mindez csak azért, mert a modern ember Istenre gondolva, magára gondol s a maga szűkös gondolatvilága szerint alkotja meg az Isten képét.

Pedig nem ott kell azt keresni. Mert az érzékenykedésből, a megtépett idegekből, az alantjáró gondolkozásból alakított Isten fogalom éppen azokat a tulajdonságokat nélkülözi, a melyek legjobban szükségesek ahhoz, hogy Istent helyesen közelithessük meg. És valóban a modern ember, ha mást

nem, kettőt mindenestre kirekeszt, a mikor önmagában kialakítja Isten fogalmát: a fölségeset és a retteneteket. Az ő fogalma szerint Isten alig több, mint az ember és szerfölött érzékeny, holott már a zsoltáros is hirdeti: «Az Ur fölséges, rettenetes nagy király a földön». (46. zsolt.)

XIII. Leo pápa utolsó miséje.

És így is van. Egy kis körültekintés meggyőz róla. E földön sok van, a mi annyira szép, hogy fölségesnek mondjuk. Ha például az ember kora reggel kinn időz az erdőben, fölségeset lát és hall. Eleinte homályos még minden és szürke. A csendet se zavarja semmi. Ám alighogy megjelenik az első sugár, csodás dolog kezdődik. A természet ébredése. Libbenés hallik. Rezegni kezd a fákon a levél s kelyhet nyitnak az illatos virágok, Kiröppen

az első pillangó s utána gyors egymásutánban a többi. Lágy zsongás az apró bogárkák tevékenységét jelzi, míg a zümmögés a méhecskék szorgalmát hirdeti. De nincs időnk figyelni, mert a következő pillanatban csicsérgés hallik. S az apró toroku kis énekesek olyan dalba fognak, a minőt a leg-hiresebb operák se mutathatnak be. Az ember pedig álmélkodva nézi, hallgatja ezeket s nem tud egyebet mondani, mint e röpke szót: fölséges.

Ilyen az este is. Mikor az ember sétaközben észreveszi, hogyan esik a nap alább és alább s hogyan lesz aranyos minden: az ég, a felhő, a látóhatár széle. A színek sokfélesége szinte megbabonázza az embert. A szem odatapad a bálványra, a szív pedig azt hangoztatja: ez fölséges... Vagy a mikor az ember mezőn jár s előtte, mögötte csupa kalászos vetés, a mely a szellő játékára hol jobbra, hol balra hajladozik, vajjon nem érzi-e, hogy ez is egyike azon látványnak, a melyet mi fölségesnek mondunk?...

Hát a tenger, az a szörnyüses viztömeg? Hogy csalogatja a parton-állót. Csobogva simul a parthoz, mintha jelezné készségét, a melylyel tova-vinni akar. Visz is, de sokszor ijesztgetésbe fog. Játsza a haragost. Tajtékzó habokat túr dühében. Sokszor házemelet magasságában emeli a hajót, hogy a következő pillanatban ugyanolyan mélyre sülyeszze. Szint változtat. Mint a nagyon haragos ember, hol kék, hol zöld... S bár veszedelmes a játék, az ember felejt és csak bámulva mormogja: csodaszép, fölséges...

De ha ezekre méltán mondhatjuk, hogy fölségesek, mennyivel inkább kell fölségesnek gondolnunk azt, a ki mindezeket létrehozta? a ki ezeket alkotta egyetlen egy szavával? Mennyivel inkább kell fölségesnek gondolni a végtelen okot, a létrehozó erőt, az Istent? Érezte ezt már az ókori bölcs, Epikektus is. Mert a mikor tőle Isten felől tudakozódtak, így felelt: «Hogy megtudjam Istent határozni, vagy nekem kellene Istenné lennem, vagy neki kellene megszűnnie, hogy Isten legyen». (Faber, in festo Trinit.)

Fölséges az Isten, mutatják alkotásai. De itt vigyázni kell. Mert ez alkotások a maguk nagyszerűségükben sokakat megtévesztettek. Nem üres-fejű embereket, hanem gondolkodó főket félrevezettek annyira, hogy ők ez alkotásokban nem az Isten fölséges erejét, hatalmát ismerték föl, hanem azt hitték, hogy ez alkotások az istenség részei... Vigyázni kell, mert tagadhatatlan, hogy a természet e csodás remekei így hangolhatják az embert s való igaz, hogy a csodálkozás legtöbbször tévutra vezet.

Mit tegyünk tehát? Hogyan védekezzünk? Ugy, hogy a természeti gyönyörűségek benyomásait vigyük a mi Szentségünk elé s ott szűrjük át. Mert az eucharishtiában ellensúlyozza Isten azt, a mit a természetben mutat. A természet csodás világában a nagy méretek igazolják Isten fölséges voltát. Az eucharishtiában pedig ugyanez az erő egy kicsinyke darab kenyér alá zsugorodik össze s ezzel igazolódik, hogy az a nagy természet épen úgy Isten erejének játéka, mint a szent kenyér fölséges, titokzatos csodája. S a

két ellentétből aztán fölállíthatjuk magunknak Isten igaz fölségét, hatalmát, mely égen, földön s az egész mindenségben érvényesült a multban, érvényesül a jelenben s érvényesülni fog a jövőben.

Egyébiránt Isten fölségét csodálva, még mindig nem alkottunk magunknak kellő fogalmat Istenről. Mert az Isten fölsége mellett rettenetes is. Rettenetes az ő igazságosságában. Már az ószövetség hirdeti: «Az Ur

Az Oltáriszentséget a haldokló Szentatyához viszik.

megfizet kinek-kinek igazsága és hivsége szerint». (Kir. I. 26, 23.) Jézus is tanította: «Eljőnek, kik jót cselekedtek, az élet föltámadására; a kik pedig gonoszt cselekedtek, az ítélet föltámadására». (Ján. 5, 29.)

Tehát a csodálat mellett félni kell. Félni kell Isten igazságosságától. Előtte nincs protekció. Ő érdem szerint jutalmaz és büntet. De épen ez a félő. Mert inkább a büntetésre van érdemünk, mint a jutalomra. Annyira a büntetésre, hogy kétségbe kellene esnünk, ha megint nem volna a mi

eucharisztiaánk. Ennek a fénye, ragyogása ugyanis elveszi élet az Isten rettenetes igazságosságának. Megbékít vele és buzdít, hogy csak fáradozzunk minél önfeláldozóbban Istenért.

Fogadjuk meg szavát. Alkossuk meg magunkban ily módon Isten képét s akkor nyugton élhetünk, mert isten-fogalmunk nem csak megközelíti Istent, hanem mi magunkat is közelébe visz. *Jeszenszky Kálmán.*

Minél magasabbra!

(Folytatás.)

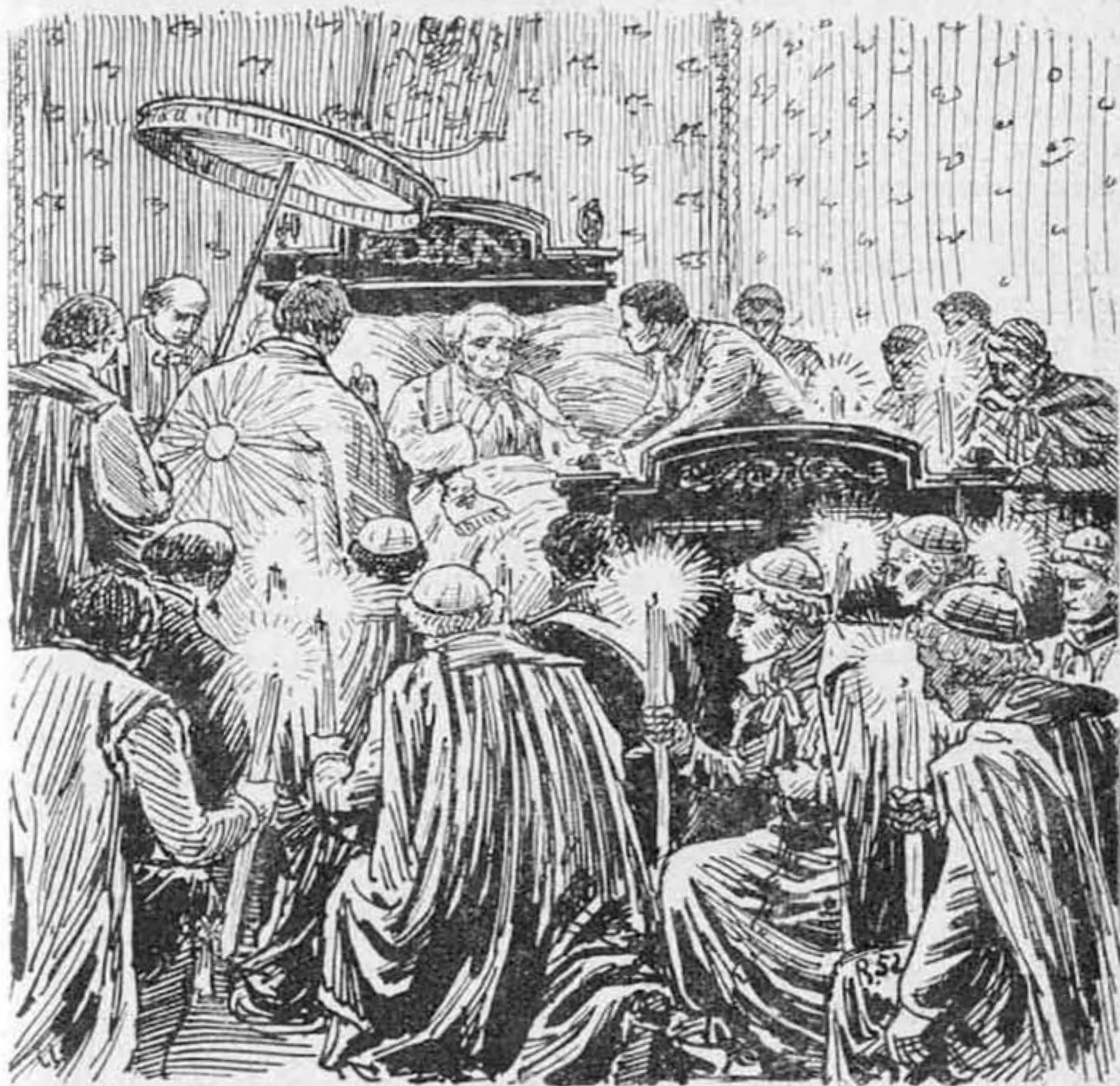
CHRISTUM regem adoremus, dominantem gentibus! Jertek, imádjuk a szentség ház Királyát, minden népek Urát, Istenét! Így szólítja imádságra sziveinket az Egyház az urnapi zsolozsmában. Király, minden népek Ura! Mi által lesz azzá a szentségi Ur Jézus? Mivel hajtja édes igájába, kegyes uralmába a sziveket? A szent áldozással.

Tehát, ti lelkes katonái ez isteni Királynak, ti buzgó terjesztői e drága Szentség imádásának, mozdítsátok elő minél jobban a gyakori, buzgó szent áldozást. Hadd legyen ezáltal Királyunk uralma a szivek fölött minél teljesebb, minél erősebb, minél dicsőségesebb. Hadd hódítsa meg így magának elménket és akaratunkat, egész szívünket és lelkünket, érzelmeinket, érzékeinket, mindenünket hasza át isteni erejével.

Akartok népet látni, mely tiszta legyen korunk erkölcstelen irányától? Akartok népet, mely az anyagiasságot megvetve, mennyeiekért sóvárog? Akartok népet, mely vallása kötelességeit hiven, pontosan teljesíti? Akartok népet, melyben igazi, mély vallásosság, bensőség, buzgóság van? Ha mindent akarjátok, *neveljétek bele a népet a gyakori buzgó szent áldozásba.* E sok szép és jó eredményt semmivel mással oly könnyen el nem érhetjük, mint a buzgó gyakori szent áldozással. Igaz? Igaz, mert itt az Ur Jézus maga dolgozik velünk, szent célunk érdekében latba veti egész istenségét, emberségét, testét, lelkét, vérét, mindenét...! S nem mondja-e szent Tamás is, hogy a szent áldozás különös malasztja az Isten iránt való igaz, élő szeretetnek (charitas actualis)? Ez a buzgó gyakori szent áldozás hatása s az erkölcstan világosan tanítja, hogy a keresztény katolikus élet tökéletessége a szeretetben van. (Perfectio vitae christianae consistit in charitate.) Tehát? Tehát a ki tökéletes lelkeket akar szerezni az örökkévalóságnak, ide jöjjön, a szent áldozáshoz forduljon, a szeretetnek isteni forrásához.

De ne téveszszük szem elől, mit kell tennünk e nagy cél érdekében. Nem elég az, ha valaki lelkesedik fönséges célért, ha szemét, ha szívét-lelkét elkápráztatja annak nagyszerűsége. A fő az: ha akarod a célt, meg kell ragadnod az elérésére szükséges eszközöket!

Bele kell a népet nevelni buzgó gyakori szent áldozásba. Fontos itt mind a három: nevelés, buzgóság, gyakoriság. A mi a nép belenevelését illeti a szent áldozásba, ide tartozik az, mit az első áldozók oktatásáról, az iskolában való eucharisztikus működésről, a szent áldozásról szóló szent-

XIII. Leo utolsó áldozása.

beszédekről mondtunk. Jó gyónás első és legszükségesebb föltétele a jó és méltó, gyümölcsös szent áldozásnak. Azért alaposan ki kell oktatnunk a népet a bűnbánat szentségéről, de practice! Világosan megmutatni nekik a lelkiismeret-vizsgálás és bánat-indítás módját! Csupán elméleti tanítás kárbavesztett munka és eucharisztikus szempontból is keveset ér. Igen üdvös dolog azután egy ily alapos oktatás után minden egyes tömeges gyónás

előtt — főleg karácsony és husvét előtt — röviden a legszükségesebb tudnivalókat visszaidézni a hivek emlékezetébe a szent gyónásról és áldozásról. A «nevelés» nem egyszeri tett, de hosszas, következetes munka.

«Buzgó» legyen hiveink szent áldozása, arra kell törekednünk. E tekintetben jelszavunk legyen: félre a formalizmussal! Szívből szívhez szóljon imádságuk a szent áldozáshoz készülöben s a hálaadásnál is. Emlegessük ezt sokszor beszédeinkben, mutassuk be világos példákban. Gyakoroltassuk az iskolásgyermekkel és tegyük figyelmessé ezek imájára a népet, jöjjön, hallgassa, tanulja meg, gyakorolja. Ilyen közvetlen, szívből fakadó legyen imánk az ima-óra alatt is; erről később.

A «gyakori» szent áldozás fő akadály a megelőző gyónás. Fél a néptől, hogy terhünkre van gyakori gyónásával. Főleg, ha valami öreg zsémbes sekrestyésnek kell bejelentenie gyónó-szándékát, ki minden egyes esetben ráförmed, hogy «nem fél az Istentől, annyiszor zaklatni és fárasztani hiába a lelkiatyát!» (Megtörtént.) Ez ellen egyedüli, de egyszersmind igen kitűnő orvosság: bizonyos időben ülünk mindig és következetesen a gyónószékben. Akár van gyónó, akár nincs, karingben, kék stólában ülünk ott breviáriumozva, ha úgy tetszik. Ebből egyrészt világosan látják a hivek, hogy a gyóntatás nincs terhünkre. Szívesen, bizalommal jönnek hozzánk. Azonkívül nagyon kényelmes is ez a népnek, mikor senkihez nem kell szólnia, semmit sem kell tennie, csak odatérdelni és gyónni!

A munkásnép rendszeren vasárnapon vagy ünnepen gyónik, köznapon el van foglalva. Legjobb volna tehát kijelenteni, hogy a ki gyónni akar, ily napokon első vagy második harangozáskor a gyóntatószékben találja a lelkiatyát. Ennek az az előnye is megvan, hogy így az áldoztatás miseközben történik. Legyünk ellenségei a mise után való gyóntatásnak és áldoztatásnak, mint rendszernek! (Kivétel lehet!) Nemcsak azért, mert az Egyház mindenütt kifejezi szabályaiban, hogy a szentmise közben óhajtja az áldoztatást, hanem azért is, mert a mise után való gyóntatás és áldoztatás lehetetlenné teszi az áldozás «buzgó» végzését, köznap azért, mivel a munka sürget, vasárnap, mert későn van a szentmise.

Tessék elgondolni! Valaki gyónni, áldozni akar, eljön a szentmisére. Mise előtt nincs gyóntatás. Mise után meggyónik. Szeretné elvégezni a penitenciát, a gyónás után való imát, az áldozás előtt való imát, ezt mind óhajtana elvégezni a szent áldozás előtt, de ime, alig végezte gyónását, csengetnek, áldozni kell mennie. Szent áldozás után elvégzi a fölradott penitenciát s alig végezhet hálaadást, mert köznapon teendői sürgetik, vasárnap s ünnepen pedig dél van, mire megáldozott s ő még éhen van; szívesen éhezne tovább, de a házi rendet nem akarja megzavarni, haza siet... Nem így van ez mindenütt, hol mise után gyóntatnak rendszeresen? És nem teszi e rendszer lehetetlenné a «buzgó» szent áldozást?!

Nézzük a másik módszert. Szentmise előtt (vagy előző napon) elvégezte valaki a gyónását. Mise alatt szépen elvégezheti penitenciáját, el a gyónás után való imádságát. Elkészítheti szépen lelkét az isteni Vendég fogadására s megáldozván, a szentmise végeig hálaadását is elvégezheti és még mindig idejében, a többi néppel együtt mehet haza. Itt a két mód. Melyik mozditja elő az Ur Jézus tiszteletét, szeretetét, a buzgó szent áldozást? Lehet-e a népet, mely amugy is nagyon hajlandó a merő formalizmusra, lehet-e igaz, bensőséges áldozásra, buzgó készületre és hálaadásra buzdítani, ha magunk ennek lehetőségét tönkreteszszük rossz rendszerünkkel. Világos tehát, hogy lelkes, buzgó eucharisztikus pap a szentmisén kívül való áldoztatásnak — szükség esetén kívül — nem lehet barátja.

Épen a szentmisét emlegetvén, fölvehetjük itt a kérdést: pártoljuk-e a gyakori szentséges misék tartását. Nagyon eltérők itt a vélemények. Némelyik lelkész egy évben csak háromszor-négyszer óhajtana, másik minden egyes ünnepen. Igaz az, hogy «quotidiana vilescunt», a megszokás ellaposit minden nagy dolgot? Közmondás, igaznak kell lennie. De akkor nem volna szabad mindennap miséznünk sem?! Hanem úgy vagyunk, hogy a megszokás ellaposító ereje tönkre van téve, ha ellensúlyozzuk bensőleg, nemes, szép, nagyszerű gondolatokkal. Ha ez megvan, akkor nemcsak hogy nem csökken a tisztelet, becsülés a gyakoriság folytán, hanem inkább növekszik. Csak ott válik közönségessé a gyakori nagyszerű dolog, hol ezt csak külsőségekben gyakorolják, a lelkekben pedig sivárság, üresség, gondolatlanság tanyáz! Nem válik a mindennapi szentmise közönségessé, ha e nagy kincsre gyakran fölhevítjük a hivek figyelmét, gyakran beszélünk róla, sokszor teszünk reá vonatkozásokat. Nem válik a Legszentebb kitétele sem közönségessé, ha minden egyes kitételnél adunk a népnek az imádatához jó gondolatokat, ujakat, szépeket, nemesítőket, e mellett vigyázunk különösen ilyenkor, hogy e nagy Szentséget megillető tisztaság, diszítés, az imádók kellő száma ne hiányozzék. Ily föltételek mellett — szerény véleményem szerint — tartsunk, mert bátran tarthatunk szentmisét és egyéb ájtatosságot a Legszentebb kitételével mindannyiszor, a hányszor csak az egyházi szabályok azt megengedik. Oltáregyleti buzgó tag csak nem lehet janzenista?!

Mindenesetre tartsuk azonban az Oltáriszentség kitétele mellett közös imádási óránkat. Tudjuk, hogy a közös imának sokkal nagyobb becse, hatása van. «A hol ketten vagy hárman...» Mennyivel inkább áll ez, ha maga az édes Jézus előtt végezzük imádatunkat?! Nagy előnye ennek az is, hogy a közös imánál épülünk, buzdulunk egymás áhítatán, növeli buzgóságunkat az Ur Jézus jelenléte! Könnyen elfeledné talán egyik-másik megtartani óráját, így azonban nem feledi el. Mindenütt, hol Oltáregylet van, ezzel egyuttal meg van engedve a havonkint való egy teljes napi szentség-imádás, az Oltáriszentség kitétele mellett. De még oly helyeken, hol a hivek

számának csekély volta miatt egész napi szentség kitétel nem lehetséges, még oly helyeken se engedjük ki a dolgot kezünkből! Miért? Mert teljesen elveszti akkor minden értékét. Összejön a nép maga — tegyük föl — imádás-órára. Ha az előimádkozónak nincs órája, gyakran meg fog rövidülni, néha tulságosan megnyulni az óra. Ha az előimádkozó nem tud tökéletesen jól olvasni, (pedig falun sok van ilyen!) hozzá még ha nem tudná jól a nép nyelvét, akkor igazán nevetségessé válnék az imádásóra. Akadozás, makogás, nyöszörgés az egész, a nép megunja a dolgot és legjobb esetben — alszik az óra alatt. Nem álom ez, megtörtént dolog. S ha magukra hagyjuk őket, sokszor milyen bucsujárási énekeket énekelnék?!...

Lelkes oltáregyleti pap ezt nem nézheti el. Ha népe kevés egy egész napi imádáshoz, kiteszi egy órára a legméltóságosabb Oltáriszentséget minden hónapban és palástba öltözve maga imádkozik elő. A diszes oltár, az égő gyertyák fénye, a pap szép ruhája, mindez ébren tartja a nép figyelmét. Az órának pontos megtartását ellenőrizheti. Tiszta, értelmes előimádkozás még tanult embernek sem mindig sikerül, ő ezt is megteheti. A nép fölfogásához mért imákat választhat, érthetlen, nehézkes kifejezéseket jobbakkal helyettesíthet, hogy az imádás valóban a szívnek Szívhez való beszéde legyen! Rendkívüli módon fokozza a népnek hódolatát az Ur Jézus iránt ily nyilvános közös imaóra. Az óra végén «Genitori» és áldás után a Legszentebb visszatételek a szentségházba.

Ha a társulati órán megtanítjuk a népet az imádás helyes módjára, fogják azt tudni gyakorolni a rövidebb, napi imáadásnál is. Magunk is végezzünk többször szentséglátogatást s a népet is buzdítsuk erre. Nagyon szép dolog, ha a templom egész nap nyitva van s a hivek bármikor betérhetnek egypár szeretett szóra isteni Mesterükhöz, ha a templom előtt vezet el utjuk.

Midőn pedig nyilvánosan kell megmutatnunk a világnak, hogy micsoda nekünk a legfőlségesebb Oltáriszentség, akkor igazán tegyünk ki, nem magunkért, de édes Jézusunkért. Királyunk Ő nekünk, rendezzünk hát számára fényes, dicső, ragyogó királyi menetet Urnapján, föltámadáskor s más ily alkalmakkor. Nagyon szép, ha ilyenkor az oltáregyleti tagok külön jelvényekkel mutatják meg, hogy ők testőrei a Legszentebbnek. Külsőség ez, de a népet az vonzza, hát csak hadd vonzzon minél többet az oltáregyletbe, a mi dolgunk lesz azután belsőleg is megnyerni az illetőt. Legyenek fényesek az Oltáriszentség körmenetei! Virágillat, gyertyafény, művészi szépség, szivbeli buzgalom mind-mind pompázzanak a mindenség isteni Ura körül ilyenkor!

S még midőn beteghez visszük is a legdrágább Oltáriszentséget, akkor is követeljünk teljes, tökéletes tiszteletet és imádást számára mindenkitől. Ugy az utcán való találkozásnál, mint a beteg házában való viselkedést,

gondoskodást illetőleg oktassuk ki jól a népet és kívánjuk következetesen szavaink fogantatását.

Ha pedig az megtörténnék, hogy hiveink közül valaki hanyagság folytán szentségek nélkül halna meg, akkor, oh akkor lelkünk egész hevével, fájó szívünk egész keserűségével ostorozzuk e helyrehozhatlan hanyagságot, elrettentésére az életben maradtaknak s hangsúlyozására annak, hogy egy lélek üdvössége többet ér az egész teremtett világnál s elveszte nagyobb szerencsétlenség a föld összes bajainál. Sürgessük gyakran, hogy a betegekhez idejében hívjanak bennünket.

Azt pedig meg ne tőrjünk, hogy az öregekhez, a hosszú időre ágyhoz szegzettekhez előbb ne hívjanak papot, csak a haláluk előtt közvetlenül! Hát ha 8—10 évig fekszik betegen a szerencsétlen, akkor 8—10 éven át meg lesz fosztva a szentségek üdvözítő erejétől?! Tartsuk szemmel népünk betegeit s főleg a husvéti időben sürgessük többször, hogy minden beteg elvégezze husvéti szent gyónását és áldozását s ha időnk engedi, egyenkint is beszéljük rá őket. Hiszen az anyaszentegyház negyedik parancsa alól ők sincsenek kivéve s ha nem jöhetnek templomba, kötelesek házukhoz papot hivatni, ha nem akarják lelküket egy-egy súlyos bűnnel megterhelni!

S ezzel végére értem mondanivalóimnak. Nép-ájtatosságokról ígértem multkor, hogy fogok szólni. De hiszen a gyakori szent áldozást annak lehet mondani, mert a parancs szorosán csak egyre kötelez évente, beváltottam szavam azzal is, a mit a közös ima-óráról, körmenetekről fölhoztam. Még a litániákról kell e részben szólni. Minket ezek az Oltáriszentség szempontjából érdekelnek csak. Kinek nem tűnt volna föl az a nagy változatosság, mely tapasztalható a litániák megtartásában épen az Oltáriszentséget illetőleg. Láttam litániát ciboriummal, láttam monstrantiával; láttam olyat, melynél a ciborium az egész idő alatt kinn volt, láttam olyat, melynél csak a végén vették ki; néhol a ciboriummal elején is, végén is adtak áldást, másutt csak a végén; egyes helyeken incensálják a Szentséget a ciboriumban, máshol nem; néhol használnak velumot a ciboriummal való áldásnál, más helyen nem; egyes helyeken lefödik a ciboriumot a velummal az áldás alatt, máshol nem. Néhol visz ki burzát litániához magával a pap s benne corporálét, hogy a Szentség alatt kiteritse az oltárra, mert a szentségházban egy corporálé van kiterítve az összes szent edények alatt. (Ez a helyes a rubrikák szerint!) Másutt nem kell kivinni, mert külön minden szent edény alatt van egy összehajtott corporálé, tehát a szent edénnyel együtt kivehető. Ez elég disztelen és nagyon kényelmetlen, nem felel meg az Oltáriszentség méltóságának sem.

Ennyi változatosság! Kérdezzük meg most akár egy olyan embertől, ki tulságosan engedékeny a rubrikákat illetőleg, vajjon ez a zürzavar becsületére válik-e az Egyháznak, épülésére van-e a népnek, tiszteletére-e az

Oltáriszentségnek?! Sürgessük az egyöntetűséget! Sürgessék az oltáregyletek főképen, a szentségi Ur Jézus dicsőségére! Készül az új rituálé. Lesznek-e benne e pontra nézve világos, határozott szabályok, melyeken mindenki szépen eligazodhatik?! Reméljük, lesznek. De az oltáregyesületeknek nagyon kell sürgetniök az egyöntetűséget e tekintetben. A legutóbbi euch. értekezletek igen szépen kezdték már törni a jeget ebben az irányban.

De ha lesz szabály, legyem ember is hozzá, a ki megtartsa! Eddig is szabály volt a fehér szín az Oltáriszentség körül, miért látunk hát még most is tarka-barka köpenyt ciboriumokon, miért látunk piros pántlikás, vörös meg kék színre festett tabernákulumokat? Hozhatunk millió szabályt százezerszer, ha nem lesz, a ki megtartsa! Hej, pedig ha olyan szépen megtartanók az összes rubrikákat, mint pl. Rómában megtartják, akkor értenők és éreznők csak igazán, mily nagyszerű jelentősége van minden legkisebb szabálynak!... Vegyük csak pl. azt, hogy Szentségimádás alkalmával a templomban minden kép elfödve, minden szobor eltávolítva, mily remek gondolat: solus Dominus Jesus! Vagy mily gyönyörű, mily áhitatrakeltő a «Tantum ergo» és «Genitori», midőn azt a pap térdenálva intonálja lenn a lépcsőn s míg a kar elénekeli, addig pap és nép térdreborulva imádják a Szentséget! S nem meghatóbb az is, hogy az áldás teljes csendben adatik, mint a nálunk szokásos csilingelés? Higyjük azt el, hogy az Egyház minden legkisebb rubrikájának gyönyörű értelme, nagyszerű hatása van, csak hogy sokszor magunk nem értjük s azért nem becsüljük sokra. Édes hazánk több templomában engedélyezve van már a római ritus az Oltáriszentség imádására, kitételére nézve. Mily jó volna, ha az eucharisztikus értekezletek, az oltáregyesületek arra törekednének, hogy lehetőleg mindenütt római ritus szerint tiszteltessék és imádtassék a legméltóságosabb Oltáriszentség! S főképen a készülőben levő rituálé nagyot lendíthetne az Oltáriszentség tiszteletén, ha világos, részletes, minden csekélységre kiterjedő szabályokat hozna számunkra az Oltáriszentséget illetőleg!

***

Minél magasabbra az Oltáriszentséggel! Templomainkban, iskoláinkban, népünk szívében szerezzünk minél nagyobb tiszteletet, minél mélyebb hódolatot, minél bensőségesebb imádást, minél fényesebb dicsőséget az Oltáriszentségnek! Hangok ütnek meg füleinket legujabban több oldalról, mely hangok bálványimádásnak minősítik legfölségesebb Szentségünk iránt való hódolatunkat. S talán megijedünk tőlük? Hisz ezzel igazat adnának Királyunk elleneinek! Sőt ellenkezőleg! Minél erősebben támadják Istenünket a kenyér színe alatt, annál szívósabban ragaszkodjunk hozzá, minél jobban szidják, gyalázzák, annál forróbban szeressük, annál lelkesebben magasztaljuk! Ebből fogják meglátni elleneink, hogy igazunk van.

Lépjünk bele a szentségimádó mozgalomba. Lelkesedjünk, buzogjunk legdrágább Kincsünkért! Istenem, csak nem régiben is mi volt még az Oltáriszentség az emberek szemeiben? Az Istennek egy nagy ténye, melyet — úgy vélték — csak hinni kell, de e mellett szívük hideg maradt az égő tűz közelében. Ezért voltak csukva a templomok, piszkosak az oltárok, hiányoztak az imádók... Tespedés volt ez. Nem tudták, mit csináljanak az Isten eme nagy ajándékával! Hála az égnek, ma már másképp van. Az Oltáriszentséget nem tekintjük az Isten egy hideg tényének, melylyel szemben meg kell fagynunk, hanem az isteni szeretet legdicsőbb művének. A szent Ostyában égő isteni szeretet-tűz lánggra gyújtja az emberi sziveket, azért szaporodnak az imádók, kinyílnak a templomok, diszesülnek az oltárok. Emberek, nézzétek, ez nem egy hideg valóság, hanem egy nagyszerű élet. Isteni értelem van itt a szentségházban, telve fönséges gondolatokkal; szerető Szív van itt, mely ég-lángol értünk s mi mégis hidegen maradnánk? Nem, mi megragadjuk az Isten e nagyszerű ajándékát! Mi azt akarjuk, hogy belőle vegyünk elménknek isteni gondolatokat, Szívéből merítsünk szent vágyakat, nemes érzelmeket! Mi életet akarunk meríteni az életnek eme isteni forrásából, mi lelki életünk központjává akarjuk tenni, napként akarjuk föl-tűzni lelki életünk egére, hogy jóságos kegyelemsugaraival áthassa, átmelegítse, átizzítsa egész életünket. Ő legyen a mi szívünk, belőle áradjon erő, vér, élet elernyedő tagjainkba. S ha ily szerepet juttatunk Neki életünkben, biztosak lehetünk, hogy pezsegni fog az élet lelkünkben, vidámság, öröm, béke, szeretet, boldogság, lelkesedés, szóval: gazdag, teljes, tökéletes élet lesz bennünk! «Ego veni, ut vitam habeant et abundantius habeant!»

Ezt, oh ezt add nekünk, édes Jézusunk! Elismerünk Istenünknek, királyunknak! Hódolni akarunk neked elménkkel, szívünkkel, lelkünk-testünk minden erejével! Dicsőségedet előmozdítani óhajtjuk minden lehető módon, hogy minden ember megismerjen, minden szív Királyának valljon, minden lélek Istenének magasztaljon Téged! Áldd meg munkánkat, segítsd törekvésünket!

Adveniat regnum tuum eucharisticum!
O salutaris Hostia, qua coeli pandis ostium,
... Da robur, fer auxilium!

Bányász J. E.

„ÉN VAGYOK AZ ÉLŐ KENYÉR.“

(A hitujítás átmeneti idejéből körülbelül 1577-ben, a mikor a *Chantal* bárói családból származott *Fermiot Johanna Franciska* öt éves volt.)

Előkelő családi kör . . .
Sűrög-forog a sok vendég,
Miként verőfényes napon
Virág között vidám lepkék.

A nyelv se rest, fürgén cseveg,
Foly a beszéd, mint víg patakok;
Am egy nagy urnak ajkáról
Dölyfös, merész szók hangzanak:

„Mind dőre az, ki elhiszi,
Hogy egyszerű kenyér alatt
Valóban Jézus rejlének; —
Ki vallja ezt, mind balgatag.“

A csönd kínos . . . ki így beszél,
Kálvin nyakas, zord hive ő;
De ime! szembeszáll vele
Bájos virág, piczinyke nő.

«Ki káromolja Jézusom?
Álljon elő a vakmerő!
Hadd vivok véle szent tusát, —
Ragyogjon a való elő!

Atyám lakában sérteni,
Az Üdvözítőt bántani,
Mily szörnyűség! Isten Fiát
Hazugnak nyilvánítani!

Ő mondta azt: „Én festem ez,
Élet kenyérje én vagyok.“
S a mindörökké szent s igaz
Bizonynyal nem hazudhatott!

Ha ön királyunk' sértené, —
Atyám kardja kivonva már . . .
Sötét szárnyakkal ön felett
Lebegne a halálmadár!

S nem fél az ég villámitól,
Hogy itt lesujtják hirtelen? . . .
Dörék, hülyék bizony mi nem
Vagyunk, hanem ön esztelen!»

S meging az izmos Góliát, —
Találta a parittyakő,
A melylyel fejbe vágta most
Egy gyöngé, kis palántanő.

A társaság nevet, kaczag
Gúnynyal, s kitör a tapsvihar,
Miként levert, bus had felett
Újjong, zajong győzelmi dal.

S a gögös ellenfél puhul . . .
„No, kis galambkám, ne dohogj!“
«Ne bántsa senki Jézusom,
Kiért szívem hevül s dobog!»

Sok szép játékszer nyujt neki,
Hogy ez legyen engesztelő;
Am mind repül a tűz közé,
S így szól a kis, piczinyke nő:

«Igy lesz lakása a pokol
Annak, ki Jézus szent szavát
Kétségbe vonja, s nem hiszi
Az Oltárszentség üdvét . . .»

Szólott a lányka, mint a hős,
S lohadt a gög tulzott heve . . . .
Tudjátok-e, ki volt e lány?
Chantal Franciska a neve.

Babik József.

Egy megtérés

Boissarie E.

NÉHÁNY éve, hogy megtértem, beszélte el nekünk egy orvos barátunk. — Messze vidékről jöttem haza s hosszas távollétem alatt kellőleg megérelődött bennem igen sok gondolat, mert megtérésem nem egy nap műve ám, hanem fáradságos tanulmányoknak és küzdelmeknek gyümölcse.

Constantine vidékén születtem. Atyám vállalkozó volt, de alig voltam tizenöt hónapos, mikor meghalt s így nem is ismertem őt. A szerencse nem kedvezett szegénynek, mindenét elvesztette s bennünket teljesen vagyontalanul hagyott. Ugy hallom alig volt tizenhárom fillér a házunkban halála napján. Anyám betegen feküdt, kórházba kellett őt szállíttatni és sok időbe került míg fölgyógyult.

Mi lett volna ekkor belőlünk, ha anyám jó lelkű barátnője meg nem könyörül siralmas helyzetünkön s némi kölcsönrel lehetővé nem teszi azt, hogy anyám egy kis üzletet nyisson? Így azután hála a jó Istennek, volt annyi jövedelmünk, a miből kellő beosztás mellett szerényen meg lehetett élni. 1871-ben 5000 arab ostrom alá vette városunkat s megmenekülésünk valóságos csodaszámba ment. Az egész város leégett s mi mindenünket elvesztettük. Előről kellett tehát kezdeni a létért való nehéz küzdelmet.

Ez ideig meglehetősen jó keresztény nevelésben részesültem, első szent áldozásomat is elvégeztem. Mikor pályázatot hirdettek a constantin-i liceum egyik megüresedett ingyenes helyére, én folyamodtam, és fölvettek.

A liceumban minden megváltozott.

A vallásos növendékeket gunyolódással illették. Igen jól emlékszem reá, hogy egy alkalommal, midőn megkérdezték, hogy ki akar gyónni, egész osztályunkban csak egyetlenegy tanuló állt föl. A fiuk mindannyian gunyos pillantásokat vetettek a jelentkezőre, de ő csak mosolygott, esze és jelleme felülemelte valamennyiünkön s a gunyolódások visszapattantak róla. Szegény néhány éve, hogy elhalt a saint-sulpice-i nagy szeminárium-ban. A liceumban még egyszer-kétszer magamhoz vettem az Ur Jézus szent testét, azután pedig teljesen elhanyagoltam az áldozást.

Egy napon két jó barátom mindenképen iparkodott nekem bebizonyítani, hogy nincs Isten. A legrosszabb irányu, a legvallástalanabb könyveket olvastuk. Előljáróim megengedték, hogy ne járjak többé misére, hitoktatónk beszédeit, a melyeket mellesleg legyen mondva folyton zavartam, sem voltam köteles hallgatni. Az érettségi írásbeli vizsgálatán beadott fogalmazványomban oly végtelen tulzott materialista gondolatok voltak kifejtve, hogy emiatt a vizsgáló-bizottság visszautasította azt. Anyámat folyton keserítettem s igen szerencsétlenné tettem szegényt.

Érettségi vizsgálatom után Párisba mentem s beiratkoztam az orvosi egyetemre. Az egyetem szelleme teljesen megfelelt izlésemnek és én pompásan éreztem magamat. Egyébiránt minden szenvedélyemnek szabad folyást engedtem s csupán ambícióm fékezett meg néha-néha. Magasra törő vágyaim voltak s hogy ezeket kielégíthessem, iparkodtam mentül jobban s mentül gyorsabban elvégezni tanulmányaimat.

A mint a doktori oklevelet megszereztem, azonnal fölvétettem magamat a szabadkőművesek közé s a legelső választás alkalmával fölléptem képviselőjelöltnek. Csakhamar azonban észrevettem, hogy az opportunisták és a radikálisok titokban egyetértenek, ebbe sehogy sem bírtam beletörődni, szereplésemet jobb időkre halasztva, lemondtam a jelöltségről s visszatértem Párisba. A szabadkőműves páholynak szorgalmas látogatója lettem, az «Etoile Polaire»-nek pedig tüzes szónoka. A gyűléseken sok minden nevezetes dolgot tárgyaltunk, a végén rendszerint valamelyik tag azzal az indítvánnyal lépett föl: szavaznánk a kongregációk eltörlése ügyében. Csodálkozva tudakozódtam, miért oly nagy ellenségei a katolikusoknak, mikor azok nem vétének senkinek? de miután kérdéseimre választ nem nyertem, nem értve meg a szabadkőművesek célját, visszavonultam tőlük.

E közben kezembe került a «Révolte» című lap, melynek szelleme igen megnyerte tetszésemet, előfizettem reá, érintkezésbe léptem szerkesztőjével s magam is irtam bele néhány cikket. Ez időben nagyon szánalmas életet folytattam. Anyám, a ki sokat kesergett miattam, kénytelen volt egy napon Afrikába vissza térni.

Az áldott jó lélek most látta csak minő drága áron fizettem meg kolégiumi sikereimet, a melyekre ő hajdan olyan büszke volt.

Egyszer néhány barátom volt nálam s azok előtt is bizonyítgatni iparkodtam elveim helyes voltát. Az egyik közülök így szólt: «Ön most valósággal a hegyen elmondott beszédet találja elibénk!» — «Nem ismerem azt a beszédet — válaszolám.» — Megtalálhatja Máté evangéliumában. — El is olvastam ezt az evangéliumot s véghetetlenül megnyerte tetszésemet; sokat gondolkodtam rajta és elhatároztam, hogy fölhasználva a tárgyat, a négy részt egy egészbe foglalom össze.

Ekkor egy Lázár nevű zsidó barátom azt tanácsolta, olvasnám el a Bibliát elejétől végig. A világ teremtésének története úgy tűnt föl előttem, mintha Laplace elméletét erősítené meg. Ez az olvasmány észrevétlenül nagy változást idézett elő bennem, gondolkozni kezdtem a végtelenről, az Istenről. Az Isten és az örökkévalóság gondolatáról könnyen arra a következtetésre jutottam, hogy szükségképen kell kinyilatkoztatott vallásnak lennie; de melyik az? A budhizmust megvetettem. Most már csak a katolikus és protestáns vallás között ingadoztam. Először a protestantizmus felé hajoltam. Elmentem templomukba, beszéltem papjaikkal, de nagyon mereveknek,

ridegeknek találtam őket, vallásuk nem hatott meg. 1894 május 24-én győződtem meg Isten létezéséről. Elragadtatásomban minden barátomat azzal üdvözöltem, hogy: «van Isten!» Mindannyian csodálkozva néztek reám. Minden barátom! ez már nem sokat jelentett, mert a Carnot ellen elkövetett merénylet következtében nagyrészt elzárták. A megmaradottak közül legalább egyet óhajtottam volna megnyerni eszmémnek, de hasztalan s csodálkozva tapasztam, hogy meggyőződésemet nem terjeszthetem körükben.

A katolikus vallást már alig ismertem, husz év alatt igen sokat elfelejtettem belőle, azóta át sem léptem a templom küszöbét. Négy hónapnál is több telt el azóta, hogy Isten létezését fölfedeztem a nélkül, hogy az igazság megismerésében csak egy lépéssel is előbbre haladhattam volna. Elhatároztam, hogy elmegyek egy szentmisére; el is mentem, de nem abba a templomba, a melyhez tartoztam, ott nagyon ismertek engem, hanem a montmartre-i szent Péter-templomba. Ez október 2-án történt. A segédlelkész a szószékről a szentolvasóról beszélt. Néhány nap mulva elmentem a Puteaux-utczai szent ferenczrendi atyákhoz, hogy azok kétségeimet eloszlassák. Rövid beszélgetés után az egyik atya azt tanácsolta: gyónnék meg. Megtettem, de hamarosan vitatkozásba elegyedtem vele és midőn arra serkentett, hogy életmódomat megváltoztassam, ezt kereken megtagadtam és visszavonultam. Gyóntatóm azt mondta, olvasam el «Nicolas»-t.

Sokáig kerestem mindenfelé e művet, míg végre egy szajnaparti ódon-dásznál sikerült megtalálnom. Igen meglepett Lacordaire előszava: «Ime — mondám — ez már őszinte ember». Ez az őszinteség és meggyőző igazság vonult végig az egész művön.

Folytonosan foglalkozva a katolikus vallás eszméjével, egy napon fölkerestem azt a segédlelkészt, a kit a montmartre-i templomban prédikálni hallottam. Elmondtam neki lelki állapotomat s ő elgondolkozva rajta azt válaszolta, hogy majd beszélni fog plébánosával. A plébános S... jezsuita atyához utasított. E név kellemetlenül ütötte meg fülemet s minden előítéletemet eszembe juttatta. No de sebaj, végére kell járnom a dolognak.

Minden ellenem látszott fordulni. S. atya Mamart-ban volt. Hideg, őszi esőben teljes két óra hosszáig kénytelen voltam föl-le sétálni. Oh hányszor elgondolkodtam ezalatt, hogy nem várok tovább, hanem haza megyek! Végre megjött, a kit vártam, sokáig elbeszélgettem vele s ott marasztott ebéden. Az asztalnál ülő jezsuita atyák igen megbotránkoztak megjegyzéseimen s egyik közülök így kiáltott föl: «De hiszen mi itten tábornokokat és nagyköveteket is szoktunk vendégül látni». Én azonban ezeket a világ utolsó embereinek tartottam, léha, nagyravágyó teremtményeknek, a kik kizsákmányolják a szegény jóhiszemű népet; s ezen meggyőződésemmek kifejezést is adtam. A jezsuiták csodálkozva néztek egymásra, mintha csak azt kérdezték

volna: vajjon ki ez a vadember? S... atyát azonban okt. 17-én ismét fölkerestem s egész komoly gyónást végeztem nála, másnap pedig megáldoztam.

E naptól fogva azonban ismét lanyhábban vettem megtérésemet. Mindenekelőtt fölöslegesnek tartottam a szentségekhez való gyakori járulást és csak deczember 8-án, a szeplőtelen fogantatás ünnepén értettem meg teljesen a szentségek hasznos voltát. Gyermekkoromban különös tisztelettel viseltetem a szent Szűz iránt. 1871-ben hozzá folyamodtunk bajunkban, fogadást tettünk neki s ő megszabadított bennünket, ekkor én egy kis oltárt állítottam föl szobánkban a szűz Anyának s bármihez fogtam, az Ő segítségét kértem ki hozzá. Végre is szent Ágoston és szent Monkia hazájában születtem.

Miután megtértem, teljes lélekkel óhajtottam a szent vallást minél jobban gyakorolni, már-már mindenemet elosztottam volna a szegények között anélkül, hogy a holnapi napra gondoltam volna, ha gyóntatóm azt nem tanácsolja, hogy édes anyámat vegyem magamhoz s neki adjam által keresményem gyümölcseit. Vasárnap természetesen meglátogattam betegeimet, de a napi látogatásaimért tiszteletdíjat sohasem fogadtam el.

Telve voltam illuzióval, meg akartam téríteni barátaimat, de hasztalan, azt mondják, hogy agyam meghibbant s elfordulnak tőlem. Elpanaszoltam kellemetlenségeimet egy katolikus orvosnak, a ki kerületemben lakott s viselkedése által példányképemül szolgált.

«Nézetem szerint a katolikusok nem ismerik eléggé vallásukat s nem tudják kellőleg megvédeni azt.»

Minden vasárnap szentmisét hallgatok a Putheau-utcai kápolnában. Ott rendszerint 6—800 szegény várakozik reánk, a kik között kenyeret osztunk ki s a kik azután vallásos oktatásban részesülnek. Nem törődöm már anyagi előnyökkel, a pénzre semmi gondom, édes anyám ellát mindent s megtérésem kimondhatatlanul boldoggá teszi őt. Mennyit is gyötörtem ezelőtt a szegény jó lelket! Ha multamra gondolok, megborzadok önmagamtól; nincs az a szent, a ki hasonló tévedésekben lett volna.

Szent Ágostonnal vigasztalnak, de az nem volt akkor megkeresztelve és én megvoltam. Visszatérek mindenüvé, a hol hitetlen koromban jártam s mindenképen iparkodom helyre hozni a sok botrányt, a melyet akkor okoztam...

— E fiatal megtért hite az imádság erejében teljes — teszi hozzá Boissarie doktor — sőt annyira túlságba hajtja a vallás gyakorlását, hogy gyóntatója kénytelen folytonosan mérsékletre inteni őt. Elképzelhető, minő hatást gyakorol ez az ember egész környezetére.

Anarchista korában képes lett volna a tömeget forradalomra, a legkegyetlenebb vérengzésre fölizgatni, megtérve pedig a legnagyobbfokú vallásosság érzelme hevíti őt és most eljött Lourdes-ba, hogy Isten és a boldogságos Szűz iránt való háláját lerója.

Francziából fordította: Fluck Jolán.

A feszület

A MEGFESZÍTETT Jézus legyen mindig gyöngéd szeretetünknek és imádásunknak tárgya. A feszület a gonosz szellem elűzője, a kísértések gyógyszere s a kegyelem forrása. Szobádból soha se hiányozzék a feszület. Szorítsd néha szivedhez és csókold meg. Valahányszor ájtatos meghatottsággal nézel a feszületre, az Úr Jézus onnan fölülről mindig gyönyörködik benned s újabb és újabb kegyelmekkel halmoz el. A megfeszített Jézus lebegjen folyton szemeid előtt, védj mélyen elmédbe de főképp szivedbe az Ő képeit. Bűneidnek emléke nyugtalansággal és rettegéssel tölti el egész valódát? Fordulj a feszülethez s egy titkos hang így szól majd hozzád: «Nyugodj meg leányom, bánd meg bűneidet s én véremmel tisztára moslak». Ha pedig nem veszed észre hibáidat, fordulj csak ismét a feszülethez s lelked mélyéből e megható és megszégyenítő választ nyered: «A te bűneidért véremet ontottam és te egyetlenegy könnyet sem ejtesz miattuk! Az én vérem föltörte a pokol kapuját s szivednek kemény kérgét még most sem volt képes föltörni!» A nehéz kísértések viharában a feszületről ilyen szózatot hallhatsz: «Gyermekem, jer hozzám, rejtsd el magad megsebbzett szivembe s ott biztonságban lész!»

És ha hitedben lankadsz, gyávaság fog el, tekints ismét csak a keresztre s így kiáltasz föl: «Eh mit, egy kis gyöngeség meghátráltat, egy ellentmondás elkedvetlenít s gondolkodóba ejt? Mi vagyok én a Megváltóhoz képest, a ki vérét ontotta érettünk? Az élet küzdelmei között ha fájdalmaid vannak, ha a munka nehéz terhe alatt roskadozol, ha méltánytalanságot és megvetést kell elviselned, tekints mindannyiszor a feszületre s láthatod rajta, hogyan bántak az Ur Jézussal. Több kiméletet érdemelsz-e te tanítvány, mint maga a mester? A kereszti téged mindig fölemel, támogat és megvigasztal. Mindenütt és mindannyiszor, ha megpillantod a Megváltó keresztiét, lemondástól és szeretettől áthatva így sóhajts föl: «Oh Uram Istenem, legyen meg a Te szent akaratom!»

Végre pedig, mikor majd a halál rémes alakja megjelen előtted, e rettenetes pillanatban mindenki elhagy, csupán egyetlen igaz barátod, a megfeszített Jézus marad veled. Oh boldog, kimondhatatlan boldog az, a ki teljes életében tisztelte és szerette a feszületet. Viseld örömmel és dicsőséggel a keresztet. Óvakodjál attól, hogy pirulj miatta, mint a gyávák, vagy közönnyel tekints reá, mint a hitetlenek, hanem mondd inkább az apostollal: «Adja Isten, hogy életemnek legnagyobb dicsősége az én megfeszített Jézusom, az én édes Megváltóm legyen!»

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1903-dik évben ajándékozott tárgyakról.

(Folytatás.)

18. A munkácsi egyházmegyében.

Nyir-Bakta :

- 1 sárga felon
- 1 oltárlámpa
- 1 beteglátogat. szelencze
- 1 olajtartóval (J.)
- 1 kettős sz. olajtartó
- 2 alba.
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 1 oltárterítő

Felső-Némethi :

- 1 kehely mindennel
- 1 világos felon
- 1 alba
- 2 vállkendő

Rosztoka-Pásztély :

- 1 kehely megaranyozása
- 4 oltárgyertyatartó

Volócz : A mater részére :

- 1 felon (arany)

A kanorai filia részére :

- 1 tabernaculum
- 2 tabernac. corporale.

Ungvár : A közkórházi kápolna részére :

- 1 kehely mindennel
- 1 sárga felon

Ajak : A veresmarti uj iskolai kápolna részére :

- 1 (kisebb) tabernaculum
- 1 kehely mindennel
- 1 oltárgyertyatartó
- 4 sárga felon

- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 szenteltviztartó hintőv.
- 1 tabernac. corporale.

Kis-Álmás : A mater részére :

- 1 kehely mindennel
- 1 világos felon
- 1 oltárterítő.

Nagy-Álmás filia rész. :

- 1 kehely mindennel
- 1 ciborium
- 1 ciboriumköpenyke
- 6 oltárgyertyatartó
- 1 oltárterítő

Tornyos-Pálca : Mandok filia részére :

- 1 kehely mindennel
- 1 fekete felon
- 1 beteglátogat. szelencze
- 1 olajtartóval (J.)
- 4 oltárgyertyatartó
- 1 burza

Akna-Rahó :

- 1 kehely mindennel
- 1 sárga felon
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 alba.
- 2 vállkendő
- 2 öv

Matyócz :

- 4 oltárgyertyatartó
- 1 beteglátog. szelencze
- 1 olajtartóval (J.)
- 2 ámpolna tálczával

Nyir-Mada :

- 1 kehely mindennel
- 1 világos felon
- 2 alba
- 4 vállkendő
- 2 corporale
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 1 öv.

Fekete-Ardó :

- 1 fekete felon
- 1 füstölő tömjéntartóval.
- 1 szenteltviztartó hint.
- 2 ámpolna tálczával
- 1 pricholebnicza

Eör-Darma : A mater részére :

- 1 fekete felon
- 1 pacificale
- 1 tálcza
- 1 áldoztatókés

A sistóczi filia részére :

- 1 kehely mindennel
- 1 tálcza
- 6 kehelytörlő

Kelecsény :

- 1 vörös felon
- 1 ciborium
- 6 oltárgyertyatartó

Ungvár : A tanítóképző-intézet házikápolnájának :

- 1 világos felon
- 6 oltárgyertyatartó
- 1 füstölő tömjéntartóval

19. A nagyváradi egyházmegyében.

<i>Nagyvárad: A nádasi uj hitközség részére:</i>	1 alba	1 olajtartóval (J.)
1 tabernaculum	2 tabernac. corporale.	1 füstölő tömjéntartóval
1 kehely mindennel	1 burza	
4 oltárgyertyatartó	1 corporale	<i>Drág-Cséke:</i>
1 öröklámpa		1 sárga felon
1 beteglátogatási szelen- cze	<i>Galsa:</i>	1 fekete felon
1 olajtartóval (J.)	1 ünnepi felon (arany)	
1 világos felon	1 burza	<i>Felső-Derna:</i>
	1 beteglátogatási szelen- cze	1 felon
		6 oltárgyertyatartó

20. A szamosújvári egyházmegyében.

<i>Fehérfa:</i>	1 tömjéntartó	<i>Szereden:</i>
1 oltárterítő.	2 ámpolna tálczával	1 kehely mindennel
	2 tabernac. corporale.	1 oltárlámpa
<i>Felső-Szék: A mater ré- szére:</i>	<i>Boronamező filia részére:</i>	1 viola felon
4 oltárterítő	4 oltárgyertyatartó	1 alba
	1 tömjéntartó	1 oltárterítő
<i>A tuszai filia részére:</i>	<i>Paliczka filia részére:</i>	<i>Zálnok:</i>
1 viola burza a sz. olaj.	4 oltárgyertyatartó	1 világos felon
1 alba		2 oltárgyertyatartó
1 oltárterítő.	<i>Perje:</i>	1 beteglátog. szelencze
<i>Hidvég:</i>	4 oltárgyertyatartó	1 olajtartóval (J.)
1 ün. felon	1 pacificale	1 burza
6 oltárgyertyatartó	<i>Oláh-Baksa:</i>	1 alba
1 füstölő tömjéntartóval	1 kehely mindennel	<i>Szilágy-Somlyó: A mater részére:</i>
1 alba	1 ciborium	1 kehely megaranyozása
<i>Buza:</i>	1 ciboriumköpenyke	1 ciborium
1 tabernaculum	1 füstölő tömjéntartóval	<i>A hosszú-asszói filia ré- szére:</i>
1 világos felon	1 alba	1 világos felon
1 füstölő tömjéntartóval	<i>Gyümölcsényes:</i>	4 oltárgyertyatartó
2 tabernac. corporale.	1 világos felon	
<i>Bagolyfa: A mater ré- szére:</i>	1 alba	<i>Oláh-Gyéres:</i>
1 tabernaculum	2 vállkendő	1 kehely mindennel
1 fekete felon	2 corporale	1 ciborium
4 oltárgyertyatartó	6 kehelytörlő	1 füstölő tömjéntartóval
	6 kéztörlő.	

Oltáregyesületi ügyek.

Az örökimádási templom.

Már legutolsó számunkban örömmel adtunk hírt templomunk ügyének szerencsés előremeneteléről. Mint irtuk, az Üllői-uton és Bokréta-utczában kijelölt telkek megvételtek s az e telkeken fölépitendő templom és zárda építésére az alább olvasható pályázat iratott ki. Azonban e pályázati hirdetményből az is látható, hogy még legalább 2—300.000 korona hiányzik, hogy legalább a szükséges épületet föl lehessen építeni. Hátra van még a templom és a zárda belső díszítése és felszerelése, a mi szintén százezrekbe fog kerülni. Ép ezért, a mit eddig is nyomatékosan hangoztattunk, arra most ismét kérve kérjük az eucharisztikus ügy s a templom minden jóakaróját, kegyeskedjenek a gyűjtést újból teljes erővel megkezdeni, hogy az Ur Jézus dicsőségéhez s szeretett királynénk emlékéhez méltó művet lehessen létrehozni. Lehetetlen, hogy főképp az oltáregyesületek buzgó vezetői és tagjai át ne látnák e nagy és szent mű fontosságát s részint maguk is ne hoznának áldozatot annak meg-

valósítására, vagy ne tudnának másokat e nemes célra való adakozásra serkenteni. Kezdjük meg tehát újból a gyűjtést templomunkra! Egy fillért sem szabad megvetni. A legkisebb adomány is értékes és főképp kedves Annak, kinek trónja elé fogjuk tenni, az Ur Jézus Krisztusnak.

Hogy az érdeklődők némi fogalmat alkothassanak maguknak a létesítendő műről, itt közöljük a pályázat programját, melyet a részvételre fölkerült műépítészeknek küldött meg az építő-bizottság.

***

Program az Erzsébetkirályné emlékére építendő örökimádás-templom és az azzal összeköttetésben létesítendő zárda, valamint az Oltáregyesület elhelyezésére szolgáló épületcsoport terveinek elkészítésére.

1. A pályázat zártkörű és abban csakis az örökimádás templom építésére alakult bizottság által fölszólított magyar honos építészek vehetnek részt.

2. Az épületek a Budapesten IX., Üllői-ut 8895—8897. és részben 8900—8899. helyrajzi szám alatt fekvő és mellékelt helyszínrajzban feltüntetett telektömbön akként tervezendő, hogy azok egy minden tekintetben megfelelő egységes művészi alkotást képezzenek. Az épületcsoport stíljét tervező tetszés szerint választhatja.

3. Az épületekben elhelyezendő helyiségek és azok térfogata a következő:

I. A templom 1500 hívő befogadására elegendő térfogattal, nagy

szentélylyel, kettős karzattal tervezessék. A karzatok egyike világiak részére, a másik az egyházi személyek, apácák részére fog szolgálni, s elhelyezésük megfelelő legyen. A templomhoz két sekrestye is tervezendő.

Különös suly fektetendő a templom művészi kiképzésére, belső kedvező térhatására, hogy az méltó legyen szeretett királynénk emlékéhez.

II. A zárda-épület magában foglalja a következő helyiségeket és pedig: 1 portás-szobát, 3 társalgó-szobát egyenként 12 m², 1 társalgó-szobát 25 m², 1 kisebb kápolnát kis sekrestyével együtt 50—60 m², 2 nagyobb szoba a fejedelemasszonynak, 1 nagyobb szoba a főnöknőnek, 25 czella à 12 m², 3 hálóterem a sororoknak egyenként 30 m², 1 szoba a sororoknak 15—20 m², 1 terem az anyáknak 40 m², 1 terem a sororoknak 30 m², 2 betegszoba egyenként 20—25 m², 1 ruhatár felső ruháknak, 1 ruhatár fehérneműeknek 25—30 m², 1 könyvtárszoba 25 m², 1 konyha 36—40 m², 1 éléskamra 15 m², 1 mosogató konyha 20—25 m², 1 mosókonyha 36—40 m², 1 ruhaszáritó-helyiség 25—30 m², 1 vasaló- és mángorló-helyiség 25—30 m², 1 kis tisztogatóhelyiség, 1 ebédlő 40 személyre, mellette tálaló-helyiség, 2 fürdőszoba és a szükséges klosettek.

III. Az Oltáregylet részére szükséges helyiségek: 1 portás, 1 beszélőszoba, 1 nagy terem, 1 kis kápolna 2 sekrestyével 120 személy számára, 3 kis terem egyenként 50 m² terület-

tel, 1 szoba iroda 30 m², 1 ruhatár 30 m³, 10 szoba egyenként 12—15 m², 10 szoba à 25—30 m², 1 ebédlő 30 személyre, 2 fürdőszoba és a szükséges klosettek.

Föltétlenül szükséges egy lehetőleg nagy kert-területnek föntartása az apácák részére.

4. Készítendő: Minden emeletSORRÓL 1 alaprajz 1:200-hoz méretben, 1 udvari homlokzat, legalább 2 metszetrajz 1:200-hoz és 1 utcZAI homlokzat 1:100-hoz arányban, 1 köbméter szerinti átlagos költségvetés, 1 tervmagyarázat.

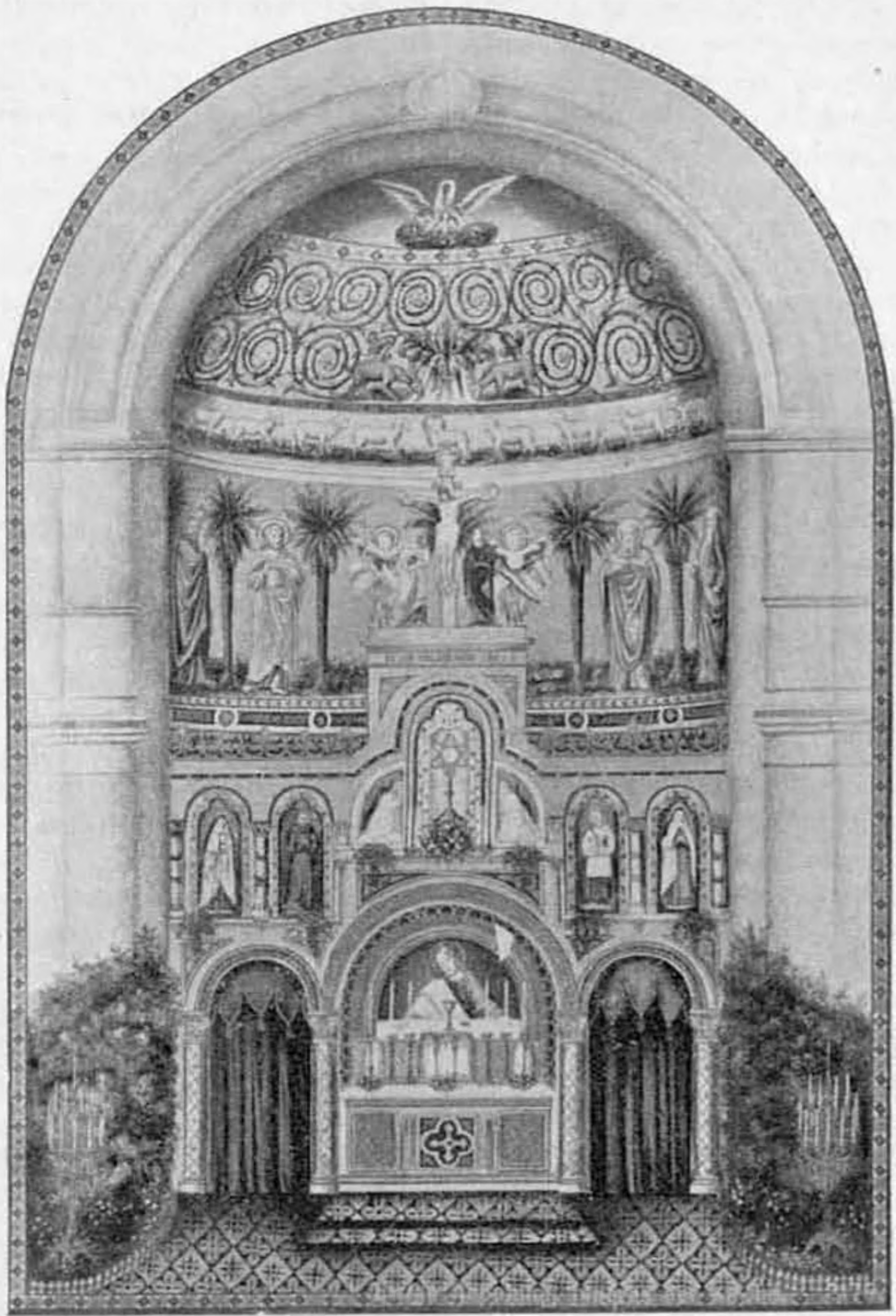
5. A pályatervek jeligés levéllel lepecsételve 1903. évi szeptember hó 9. napjának déli 12 órájáig dr. Gyürky Ödön titkár (Molnár-u. 11.) urhoz adandók be, később érkezett tervek el nem fogadtatnak.

6. Pályázni óhajtók programmot és helyszínrajzot dr. Gyürky Ödön titkár (Molnár-u. 11.) urtól naponta 2—6 óráig nyerhetnek.

7. Az egész építkezés összes költségei a 600.000 kor. összeget meg nem haladhatják.

8. A bíráló bizottság öt tagból áll, ezek között három építész szakértő lesz (esetleg Czigler Győző, Fittler Kamill és Gerster Kálmán).

9. A bíráló-bizottság által legjobbnak és a végrehajtásra alkalmas tervek szerzői a következőkben megállapított díjakban részesíthetők. Első díj 2000 korona, második díj 1500 korona, harmadik díj 1000 korona, azonfelül a végrehajtó-bizottság a bíráló-bizottság javaslatára bármelyik tervet 500 koronáért megveheti.

Az innsbrucki örökimádási templom.

10. A végrehajtó-bizottság a tervek megvalósítására nézve föltétlenül szabad rendelkezési jogot tart fenn magának.

11. A tervek a birálat után 15 napig alkalmas helyen kiállítatnak.

Az erdélyi oltáregyesület, mely a lánglelkű püspök állandó buzditása és támogatása mellett eddigelé is számos jelét adta már nagyrahivatottságának, külön havi folyóiratot indított meg buzgó igazgatójának Föt. Soóthy Gyula lelkiigazgató ur szerkesztésében «Erdélyi Oltáregyesületi Hírek» czimen. Melegen üdvözöljük lapunk ifju társát és sok sikert kívánunk nemes törekvéseihez.

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillierie, carcassonei püspöktől.

A jászol csöndje.

I.

Jézus az Oltáriszentségben csendesnek és tétlennek látszik, mint a betlehemi jászolban.

***

Midőn az idő teljessége elérkezett, az isteni Ige testté lőn és közöttünk lakozék.

Szegény istállóban született. Ime ott az egészen kis gyermek miként alszik anya ölében.

Alig egy életet jelző mozdulat, alig egy fohász, alig egy köny; szemei,

a helyett hogy megnyílnának és reám tekintenének, zárva látszanak lenni; karjai, a helyett hogy felém nyulnának, anyja nyakán függnék; lábai, a helyett hogy felém jönnének, a pólyákba begöngyölvék.

Mily csend! mily szembetűnő tétlenség a betlehemi jászolban!

A mi szent tabernakulumunk körül is szintén mily csend! mily magány!

Az az Isten-e az ott, kinek szava Sina hegyén villámlás között visszhangzott!

Az a legfőbb Biró-e az ott, a kinek eljövételét az utolsó napon az egész természetben rettenetes zürzavar fogja megelőzni?

Hallgat, elmerül a legmélységesebb csendbe, a melyet soha senki se fog megtörni a világ végezetéig.

Mint a jászolban, szintugy a szeretet szentségében is tétlennek tünik föl Jézus.

Külsőleg teljes mozdulatlanságban van; nem tehet egy mozdulatot se a gyarló emberek segítsége nélkül, a kikre az imádandó jelenlétéről való gondoskodását rábizta.

Hol itt az Isten, a kinek hirnökei rendeleteit a mindenség egyik végétől a másikig sietnek végrehajtani?

Hol itt az az Isten, a ki mindenütt jelen levén, a teremtett akarat szálait mindenütt igazgatja, hogy a kitűzött czélt szeliden és szilárdan, erősen elérje.

A nyugalom a legteljesebb, az álom a legmélyebb: ime ez az, a mit látok templomainkban, az oltárok körül szemlélek, a hol Jézus szavait és cselekedeteit elrejté.

II.

De, miként Betlehemben, itt is szívünkhöz szól, szívünkre hat.

***

Hatoljunk keresztül a fátyolon, feledjük el az égi jelenéseket, utánózzuk Istenünk példáját, a ki a szívet vizsgálván, azt nézi a mit a takaró föld, azt a mi az életnek és a tevékenységnek elve.

Betlehemben az isteni kiseded csendesnek és tétlennnek tünt föl a fölületes és megfontolatlan tekintetek előtt és ő ott mégis a világ kiengesztelője volt.

Külsőleg a legmélyebb álomba látszék merülni, szíve pedig emésztő tevékenységgel magához szólítja a gazdagot és a szegényt, nagyokat és kicsinyeket.

Szólt a pásztorokhoz az angyalok szava által, a kiket küldött, hogy őket csendes jászolóhoz hívják.

Szólt a bölcsekhez, meghíván és vezetvén őket a csillag által, a mely szíve terveinek hűséges híradója lőn.

Szólt Mária és József lelkéhez, a kik titokszerű beszédét megérték és a csodálat elragadtatásába merültek — jól tudván, hogy egyedül e hallgatás, csend az ő dicsérete.

Oh az Ige csendet tart szeretetemért; oh az Atya jobbja megdermed üdvösségemért! Hadd szemléljem e titkokat!

Az énekek-énekének egyik helyén a jegyes hirtelen fölkiált, még pedig oly lelkesedéssel és édességgel, a mely visszhangra nem talál.

Vox dilecti, kiáltja.

A szerelmes szava!

Ez az, a mit a csendben fölismertem! Azonnal hozzá is teszi. Ő jő. *Ecce iste venit!*

Szerelmese szavának hangja tudtára adta közeledését; tekintetét oda irányítja, a honnan a szó hangzott és őt meglátta.

A hallás a látáshoz vezet; mert a hit, szent Pál szavai szerint, a hallásból ered és a hit, megtisztítván a szíveket, azokat Isten látására képesekké teszi.

Látja jönni azt, a kit beszélni hallott, a Szentlelket, szent Bernárd megjegyzése szerint; megtartván a proféta által leirt rendet, a ki így szólt: «Halljad, leányom és lásd». *Audi, filia, et vide.*

Midőn az oltáriszekerény előtt leborulok, midőn a teremtményektől magam elkülönítem, a szeretet börtönéből hangot hallok és szívem hirtelen fölkiált: *Vox dilecti* az ő szava! A szerelmes szava, hallottam őt, láttam őt.

Ez a szó pedig, a melyet hallok, a beszéd módok legjava.

Ez nekem az igazságról és az erényről beszél; ez vágyat önt belém ama szép példák utánzására, a melyeket e szentségben csodálok; ez, a szeretetével elkábitva, Istenem jelenlétének látására és érzésére képessé tesz.

Ez a szent könyvek egy szava, a melynek mélynek mélységéről nem birunk eléggé elmélkedni.

A szent író Istenét elrejtett Istennek nevezi.

Deus absconditur és közvetlenül utána teszi: Üdvözítő Isten, *Deus Salvator.*

A magasságbeli cselekvés a titkokhoz vonzódik, az Ur kegyelme a csendet szereti, a mely a szív magányában, az elmélkedés között van meg, fény és külső zaj nélkül, hogy a mennyei kegyelmek Ielkünkre haszanak.

Ez elv fölötté csodálatosan alkal-

mazható az Oltáriszentségre. Ott az isteni Üdvözítő mélyen elrejtőzik és minél inkább elrejtőzik, annál hatékonyabb a befolyása a hívő szívekre.

(Folytatjuk.)

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

Szent-Imre-Konviktus.

Székesfehérvár, Széchényi-utca 13. sz. (Horchy-féle ház.)

A mit a budapesti katolikus nagygyűlések, a katolikus érdekek ezen hatalmas támaszai, az egész országra nézve oly szükségesnek jeleznek s a mi a székesfehérvári egyházmegye területén lakó vidéki szülők többféle alkalommal nyilvánított közös óhaja, miután a szükséges előmunkálatok immár megtörténtek, a közeljövőben megvalósul: 1903. szeptember 1-én «Szent Imre konviktus» czimen főgymnasiumi tanulók számára internátus nyilik meg Székesfehérvárott, Széchényi-utca 13. sz. (Horchy-féle ház.) Az intézet célja, hogy ezen ifjuságnak mindenben támogatására, segítségére legyen s mindazon eszközökről gondoskodják, melyek a középiskolai tanulás ideje alatt annak vallásos és hazafias nevelését biztosítják. E végből az intézet első sorban szigoruan vallásos, katolikus szellem alapján fog állani. A legfőbb felügyeletet ő méltósága a székesfehérvári megyés püspök ur fővédnöksége alatt egy állandó bizottság gyakorolja, mely bizottság egy kanonok elnöklete alatt egyházmegyei áldozópapokból s ciszterczi rendű főgymnasiumi tanárokból áll. A konviktus közvetlen vezetője és elüljárója egy fölszentelt pap, kinek kijelölése illetőleg kinevezése a székesfehérvári megyés püspök ur ő méltósága jogköréhez tartozik. Egyuttal nevelési és tanulmányi szempontból az elüljáróság különös sulyt kíván fektetni arra, hogy az intézet állandó és szoros kapcsolatban és érintkezésben legyen a helybeli ciszterczi rendű főgymnasium vezetőségével és tanári karával, hogy azt a rokonszenvet és pártolást, melylyel az intézet eszméje ez oldalról is találkozik, magának mindenkorra biztosítsa.

Az intézet növendéke csakis azon katolikus tanuló ifju lehet, ki erkölcsi magaviseletével és a tanulásban kifejtett szorgalmával az előirt követelményeknek megfelel.

Első alkalommal legszivesebben a főgymnasium alsóbb osztályai tanulóit veszi föl az intézet.

Egyéb, a fölvételre vonatkozó föltételek a következők:

Évi fizetés egész évre 560 korona, mely összeg három részletben (szeptember 1-én 200, január 1-én és április 1-én 180—180 korona) törlesztendő. Ezen évi járandóság fejében a növendék a következőkben részesül: lakás, ételmezés (reggeli, délben 3 tál étel, uzsonna, este 2 tál étel), világítás, fűtés, rendes mosás, rendes házi orvosi kezelés.

Jelentkezésnél szükséges a keresztlevél, újraoltási és iskolai bizonyítvány.

Ha valamely növendéknél oly hibák mutatkoznának, melyek a nevelőintézet szellemével meg nem férnek, az illetőt kellő kimélettel, de esetleg év közben is elbocsátjuk az intézetből. Az eltávolítás okainak megítélése az intézet vezetőségének kizárólagos joga.

A növendékek erkölcsi magaviseletéről, szorgalmáról és egészségi állapotáról a szülők kéthavonként hivatalos értesítést kapnak.

A karácsonyi és husvétii hosszabb szünidőket a növendékek szülőik körében tölthetik, de az intézetben is maradhatnak.

A növendékek közös teremben tanulnak és közös szobában alusznak, mindenkor az intézeti elöljáró közvetlen felügyelete alatt. $\frac{1}{26}$ -kor kelnek föl s $\frac{1}{29}$ -kor (nyáron esetleg később) fekszenek le. A napot délelőtt az iskolában töltik; délután tanulás, séta vagy szórakozás közt oszlik meg az idő. Az üdülési időt rendesen az intézet tágas udvarán és szép terjedelmes kertjében töltik.

Minden növendék egyenruhát visel, melyet az intézet a szülők költségére mérsékelt áron készített; és pedig két zubbonyt, két nadrágot, köpenyegyet, tiszti és hétköznapi sapkát 100—120 koronáért.

Minden tárgyat, melyet a növendék az intézetbe hoz, az elöljárónak megmutatni tartozik; az elöljáró határozza meg, vajjon megtarthatja-e a növendék.

Fölvételre lehet jelentkezni: 1903. aug. 20-ig főt. Dr. Viszota Alajos, theol. tanár s püspöki szertartó urnál. (Székesfehérvár, püspöki palota), ki minden kétséges ügyben készséggel szolgál bővebb fölvilágosítással.

A Szent-Imre-Konviktus felügyelő-bizottsága.

HERCZEG ZSIGMOND

VII., Munkás-utca 6. sz.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

ELSŐ MAGYAR
JÁTÉKÁRU ÉS
SZENT CZIKKEK
ÖNTŐDÉJE. ☉

TRIESZ JÁNOS PAPI ÉS POLGÁRI SZABÓ

Budapest, VII., Csömöri-ut 20. sz.

Miseruhák, lobogók, egyleti díszászló-készítő. Elvállalja a templom-fölszerelések, érczárú és oltár szállítását. — A Katholikus Legényegylet tagja.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER
ÉS DISZITŐ. ==

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat. ==

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :

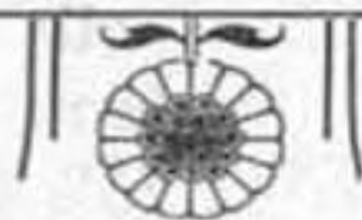
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket, Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhímzésekben, valamint
hímzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olesón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.

